

ಯಾವುದು ಆದ್ಯತೆ: ಅನ್ನ, ಉದ್ಯೋಗವೋ ಜಾತಿ, ಧರ್ಮದ ಪ್ರಭಾವಳಿಯೋ...

ಜನರ
ಗಮನಸೆಳೆಯಲಿಕ್ಕೆ
ಮೂಲಭೂತ
ಸೌಕರ್ಯಗಳನ್ನು
ಒದಗಿಸಬೇಕಿಲ್ಲ;
ಧಾರ್ಮಿಕ ಸಂಗತಿಗಳ
ಬಗ್ಗೆ ಮಾತನಾಡಿದರೆ
ಸಾಕು ಎಂದು ಕೆಲವು
ರಾಜಕಾರಣಿಗಳು
ಭಾವಿಸಿದಂತಿದೆ.
ಅಂಥವರು, ತಮ್ಮ
ಭವಿಷ್ಯವನ್ನು
ಮತಗಟ್ಟೆಗಳ
ಬದಲು ಮಠಗಳಲ್ಲಿ
ಹುಡುಕಿಕೊಳ್ಳುವುದು
ಉತ್ತಮ.

ಜನಪ್ರತಿನಿಧಿಗಳಿಂದ ಜನಸಾಮಾನ್ಯರು ಅಪೇಕ್ಷಿಸುವುದೇನು? ಅನ್ನ, ನೀರು, ವಸತಿ, ವೈದ್ಯಕೀಯ ಸವಲತ್ತು... ಮೂಲಭೂತ ಸೌಕರ್ಯಗಳನ್ನು ಒದಗಿಸುವುದು ಜನಪ್ರತಿನಿಧಿಗಳ ಕರ್ತವ್ಯ ಎಂದು ಈವರೆಗೆ ಭಾವಿಸಲಾಗಿತ್ತು. ಆ ನಂಬಿಕೆಯೇಗ ಬದಲಾದಂತಿದೆ. ರಾಜಕೀಯ ಪಕ್ಷವೊಂದರ ಅಧ್ಯಕ್ಷರು ತಮ್ಮ ಕಾರ್ಯಕರ್ತರಿಗೆ, 'ರಸ್ತೆ, ಚರಂಡಿಯಂತಹ ಸಣ್ಣಪುಟ್ಟ ವಿಚಾರಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಜನರೊಂದಿಗೆ ಚರ್ಚೆ ಮಾಡಬೇಡಿ; ಲವ್ ಜಿಹಾದ್ ಬಗ್ಗೆ ಮಾತನಾಡಿ' ಎಂದು ಕರೆ ನೀಡಿದ್ದಾರೆ. ಈ ಕರೆ, ಜನರು ಮತ ಚಲಾಯಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಚಟುವಟಿಕೆಗಳಿಗಿಂತಲೂ ಧಾರ್ಮಿಕ ಸಂಗತಿಗಳೇ ಪ್ರಮುಖ ಪಾತ್ರ ವಹಿಸುತ್ತವೆ ಎಂದು ಹೇಳುವಂತಿದೆ.

ಮಕ್ಕಳ ಭವಿಷ್ಯದ ಬಗ್ಗೆ ಚಿಂತೆ ಇರುವವರು ಲವ್ ಜಿಹಾದ್ ತೊಡೆದುಹಾಕುವ ಪಕ್ಷವನ್ನು ಬೆಂಬಲಿಸಬೇಕು, ಗೋಸಂರಕ್ಷಣೆಯ ಬಗ್ಗೆ ಮಾತನಾಡಬೇಕು ಎಂದು ಯಾರಾದರೂ ರಾಜಕಾರಣಿ ಹೇಳಿದಾಗ ಅದರಲ್ಲಿ ಅಸಹಜವಾದುದೇನೂ ಇಲ್ಲ. ಅಂಥ ಮಾತುಗಳು ಈ ಕಾಲಕ್ಕೆ ತಕ್ಕನಾಗಿಯೇ ಇವೆ. ಆದರೆ, ರಸ್ತೆ-ಚರಂಡಿಯ ಬಗ್ಗೆ ಮಾತನಾಡುವುದು ಅನಗತ್ಯ ಎಂದು ಯಾರಾದರೂ ಭಾವಿಸಿದಲ್ಲಿ, ಅದರಲ್ಲೂ ಅಧಿಕಾರದಲ್ಲಿರುವ ಪಕ್ಷದ ಮುಖಂಡರು ಮಾತನಾಡಿದಾಗ, ಅದು ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಆತಂಕಪಡಬೇಕಾದ ಸಂಗತಿ. ಇಂಥ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಯಾವುದೋ ಒಂದು ಪಕ್ಷದೊಂದಿಗೆ ಗುರಿಸಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ. ಒಡಕಿನ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಎಲ್ಲ ರಾಜಕಾರಣಿಗಳೂ ಒಂದಲ್ಲಾ ಒಂದು ಬಗೆಯಲ್ಲಿ ಆಡುತ್ತಲೇ ಇದ್ದಾರೆ.

ಮೂಲಭೂತ ಸೌಕರ್ಯಗಳಿಗಿಂತಲೂ ಧಾರ್ಮಿಕ ಸಂಗತಿಗಳಿಗೆ ಮಹತ್ವ ಕೊಡುವ ರಾಜಕಾರಣಿಗಳ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಎರಡು ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಗುರಿಸಬಹುದು. ಒಂದು, ಈ ಜನಪ್ರತಿನಿಧಿಗಳು ಯಾವ ಸಂವಿಧಾನದ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ಅಧಿಕಾರ ಪಡೆದಿದ್ದಾರೋ, ಆ ವ್ಯವಸ್ಥೆಗೆ ಅಪಚಾರ ಎಸಗುತ್ತಿರುವುದು; ತಾವು ಮಾಡಬೇಕಾದ ಕೆಲಸವನ್ನು ಮರೆತು, ತಮಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಹಸ್ತಕ್ಷೇಪ ಮಾಡುತ್ತಿರುವುದು. ಎರಡನೇ ಸಂಗತಿ ಮತ್ತೂ ಗಂಭೀರವಾದುದು: ಕೆಲಸಗೇಡಿ ಜನಪ್ರತಿನಿಧಿಗಳ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಜನ ಸಹಜವಾಗಿ ಸ್ವೀಕರಿಸುತ್ತಿರುವುದು. ರಾಜಕಾರಣಿಯೊಬ್ಬ ಮಾಡಬೇಕಾದ ಕೆಲಸವೇನು ಎನ್ನುವುದು ಪ್ರಜೆಗಳಿಗೆ ಮರೆತುಹೋಗುವುದು ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವದ ಆರೋಗ್ಯಕ್ಕೆ ಒಳ್ಳೆಯದಲ್ಲ. ಧಾರ್ಮಿಕ ಆಚರಣೆಗಳಿಗೆ ಹಾಗೂ ತೀರ್ಥಯಾತ್ರೆಗೆ ನೆರವು ನೀಡುವುದು, ಧಾರ್ಮಿಕ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳನ್ನು ಆಯೋಜಿಸುವುದು, ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ಧಾರ್ಮಿಕ ಸಂಘಟನೆಗಳನ್ನು ಬೆಂಬಲಿಸುವುದು - ಇದಾವುದೂ ಜನಪ್ರತಿನಿಧಿಯ ಕೆಲಸವಲ್ಲ. ರಾಜಕಾರಣಿಯ ಹೊಣೆಗಾರಿಕೆ ಇರುವುದು, ಜನಸಾಮಾನ್ಯರಿಗೆ ಅಗತ್ಯವಾದ ಸೌಕರ್ಯಗಳನ್ನು ಒದಗಿಸಿಕೊಡುವುದರಲ್ಲಿ. ರಾಜಕಾರಣಿಯೊಬ್ಬ ಪ್ರತಿನಿಧಿಸುವ ಕ್ಷೇತ್ರ ಉತ್ತಮ ಮೂಲಭೂತ ಸೌಕರ್ಯಗಳಿಂದ ಗಮನಸೆಳೆಯಬೇಕು; ಒಳ್ಳೆಯ ಶಾಲೆ-ಆಸ್ಪತ್ರೆಗಳ ಮೂಲಕ ಸುದ್ದಿಯಾಗಬೇಕು. ಆದರೆ, ಈಗ ಸುದ್ದಿಯಾಗಲಿಕ್ಕೆ ಮೂಲಭೂತ ಸೌಕರ್ಯಗಳನ್ನು ಒದಗಿಸಬೇಕಿಲ್ಲ; ಧಾರ್ಮಿಕ ಸಂಗತಿಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಮಾತನಾಡಿದರೆ ಸಾಕು ಎಂದು ರಾಜಕಾರಣಿಗಳು ಭಾವಿಸಿದಂತಿದೆ. ಆ ನಂಬಿಕೆಗೆ ತಕ್ಕಂತೆ ಅಸಹಕರವಾಗಿ ನಡೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ.

ರಾಜಕಾರಣದ ಮೂಲ ಉದ್ದೇಶ ಜನಸೇವೆ. ರಾಜಕಾರಣದಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿಕೊಂಡವರು ವೈಯಕ್ತಿಕ ನಿಲುವುಗಳನ್ನು ಬದಿಗಿಟ್ಟು, ಜನರ ಹಿತಾಸಕ್ತಿಗಳಿಗೆ ಬದ್ಧರಾಗಿರಬೇಕು. ಆ ಹಿತಾಸಕ್ತಿ ಧರ್ಮಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ್ದಲ್ಲ; ಸಾಮಾಜಿಕ ಹಿತಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ್ದು. ಆದರೆ, ನಮ್ಮ ನಡುವಿನ ರಾಜಕಾರಣಿಗಳಿಗೆ ಧರ್ಮ ಮತ್ತು ರಾಜಕಾರಣದ ನಡುವಿನ ವ್ಯತ್ಯಾಸವೇ ಮರೆತುಹೋಗಿದೆ. ಸಂವಿಧಾನಕ್ಕಿಂತಲೂ ಧರ್ಮಕ್ಕೆ ತಮ್ಮ ನಿಷ್ಠೆ ಎಂದು ಭಾವಿಸುವ ರಾಜಕಾರಣಿಗಳು ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಜೀವನದಲ್ಲಿರಲು ತಕ್ಕವರಲ್ಲ. ಅವರು, ತಮ್ಮ ಭವಿಷ್ಯವನ್ನು ಮತಗಟ್ಟೆಗಳ ಬದಲು ಮಠಗಳಲ್ಲಿ ಹುಡುಕಿಕೊಳ್ಳುವುದೇ ಉತ್ತಮ. ಇದರಿಂದಾಗಿ, ಧರ್ಮ ಮತ್ತು ರಾಜಕಾರಣದ ನಡುವಿನ ಅನಗತ್ಯ ಗೊಂದಲಗಳಿಂದ ಜನಸಾಮಾನ್ಯರು ಒದ್ದಾಡುವುದು ತಪ್ಪುತ್ತದೆ.

ಧಾರ್ಮಿಕ ಸ್ಥಳವೊಂದರ ಸ್ವರೂಪ ಬದಲಾವಣೆಯಾದಾಗ ಜನ ಸಂತೋಷಪಡುತ್ತಾರೆ. ಆ ಬದಲಾವಣೆಯನ್ನು ಪಕ್ಷದ ಸಾಧನೆ ಎಂಬಂತೆ ಬಿಂಬಿಸಲಾಗುತ್ತದೆ. ದುರದೃಷ್ಟವಶಾತ್, ಇಂಥ ಬದಲಾವಣೆ ಬಡಜನರ ಕೇರಿಗಳಿಗೆ ಅಥವಾ ಮಹಾನಗರಗಳ ಕೊಳೆಗೇರಿಗಳಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದಂತೆ ಕಾಣುವುದಿಲ್ಲ. ಯಾವೊಬ್ಬ ರಾಜಕಾರಣಿಯೂ, 'ಇದು ನನ್ನ ಸಾಧನೆ' ಎಂದು ಕೊಳೆಗೇರಿಯೊಂದರ ಬಗ್ಗೆ ಎದೆಯುಬ್ಬಿಸಿಕೊಂಡು ಹೇಳಿದ ಉದಾಹರಣೆ ಈ ದೇಶದಲ್ಲಿಲ್ಲ. ವಿದೇಶಿ ಮುಖಂಡರ ಭೇಟಿಯ ಸಮಯದಲ್ಲಿ, ಕೊಳೆಗೇರಿಗಳನ್ನು ಹಾಗೂ ಬೃಹತ್ ಮೋರಿಗಳನ್ನು ಬಟ್ಟೆಯಿಂದ ಮುಚ್ಚುತ್ತೇವೆ; ಗೋಡೆ ಕಟ್ಟುವ ಮೂಲಕ ಬಡತನ ಮತ್ತು ಕೊಳಕಿನ ದೃಶ್ಯಗಳನ್ನು ಮರೆಮಾಚಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತೇವೆ. ಆದರೆ, ನಿಜವಾದ ಕೊಳಕು ಇರುವುದು ಕೇರಿಗಳಲ್ಲ; ಅವುಗಳನ್ನು ಆ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಉಳಿಸುವ ರಾಜಕಾರಣಿಗಳ ಮೈಮನಸ್ಸುಗಳಲ್ಲಿ. ಇಂಥವರು ಧರ್ಮದ ಬಗ್ಗೆ ಮಾತನಾಡುವುದು, ಆ ಧರ್ಮಕ್ಕೆ ಮಾಡುವ ಅಪಚಾರ ಹಾಗೂ ತಮ್ಮನ್ನು ಚುನಾಯಿಸಿದ ಮತದಾರರಿಗೆ ಮಾಡುವ ಅವಮಾನ.

■ ರಘುನಾಥ ಚ.ಹ.